

Al llarg de la història, els ciutadans i ciutadanes de Barcelona no només hem considerat la muntanya de Montjuïc com a element inseparable de la ciutat sinó que, a més a més, l'hem destacada com a un dels nostres símbols principals. No pot sorprendre, doncs, que en la seva part alta s'alci un conjunt escultòric en homenatge a una de les ensenyes pròpies del nostre país: *La sardana*.

L'obra és una creació del mestre penedesenc Josep Cañas, qui després de llarg exili retornà a Catalunya i continuà la seva producció artística, destacant els conjunts escultòrics de grans dimensions com el monument de Montjuïc. El mestre Cañas va escriure: *Una obra d'art és un document en el qual la signatura hauria d'ésser garantia que l'autor ha posat en ella tot allò de més autèntic i noble que hi pogués haver en ell. Quan no és així, és com signar un document fals.*

No hi ha dubte que en el conjunt dedicat a la sardana, la signatura de l'artista és una garantia plena de tot el sentiment que hi va expressar. Però hi ha un fet relacionat amb aquesta obra no gaire conegut per la ciutadania: Josep Cañas va elegir la barcelonina colla sardanista *Violetes del Bosc* com a model per a l'escultura. Aquesta entitat, fundada l'any 1945, ja gaudia aleshores d'un prestigi que ha anat augmentant al llarg dels anys, fruit no només de la seva activitat sinó també d'iniciatives com la d'impulsar les populars ballades sardanistes al pla de la Catedral de Barcelona. Així doncs, els vuit dansaires esculpits, quatre dones i quatre homes, que es donen les mans creant la serena rotllana de Montjuïc, són membres intemporals d'aquesta prestigiosa colla de la nostra ciutat.

L'Ajuntament ha organitzat uns actes com a sincer homenatge a *Violetes del bosc*, entitat que és exemple destacat de la dinàmica realitat de Barcelona i, per tant, actor imprescindible del treball constant per millorar la cohesió social. I un acte com aquest, si a més a més compta amb la participació d'una de les institucions catalanes més distingides, la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, simbolitza la unió perfecta de tres de les grans arts: l'escultura, la dansa i la música. Gràcies a aquesta conjunció, Montjuïc serà aparador privilegiat de les arts de la nostra ciutat.

Jordi Hereu
Alcalde de Barcelona

Acte de Reconeixement de l'Ajuntament de Barcelona a la Colla Sardanista **Violetes del Bosc**

25 d'abril de 2009 a les 12 del matí
Monument de la Sardana a Montjuïc (al costat del Mirador de l'Alcalde)

DG > RAMON MARTÍNEZ

Ajuntament de Barcelona

Participació i Associacionisme

Era cap a l'any 1960... Els diumenges que no teníem concurs assajàvem a les ballades de la tarda a la plaça de Sant Jaume.

En una d'aquestes tardes, un senyor que ens havia estat mirant força estona, es va acostar, i em va preguntar si jo era el director.
– *Sí, director o cap de colla. Sóc jo.*

Em va exposar que era escultor, i que un senyor de Veneçuela, enamorat de Barcelona, ja que hi havia passat uns anys d'estada, li havia encarregat un monument a la sardana per considerar-la molt representativa de la nostra ideologia, i que havia d'estar a Montjuïc i al Parc d'Atraccions, que li encantava. Que nosaltres érem els qui més li havíem agradat, però trobava que ballàvem diferent de la resta de sardanistes.

Li vaig dir que érem la colla Violetes del Bosc, una colla de competició que havíem aconseguit el “Campionat de Catalunya”.

Em manifestà que havia fet un relleu sobre la sardana al Parc del Retiro de Madrid i que l'havia executat amb les figures tal com balla la gent del poble: braços alts, braços baixos, sense uniformitat.

Li vaig respondre que eren coses de gust, però que els concursants havíem de procurar per una bona estètica i cuidar la posició de cos, de braços, ritme, compàs, conjunt i màxima uniformitat.

Va estar venint diversos diumenges més, va fer diferents comentaris sobre la sardana, fins que em va demanar si podia prendre mides de quatre parelles per iniciar l'obra.

Naturalment, li vam dir que “molt complaguts”, i va procedir, amb una cinta mètrica, a fer-ho.

De tant en tant venia a veure'ns, i ens deia que l'obra ja s'estava component.

Un dia va demanar-me d'anar al seu estudi de Sarrià a veure-la. Hi vaig anar i vaig quedar meravellat. Però a les seves preguntes de què em semblava, li vaig dir que ho veia molt pesat. Les faldilles de les noies molt recarregades. Pensa –em va dir- que ha d'ésser de pedra.

Al cap d'un parell de mesos m'hi va fer tornar, i, aleshores, li vaig dir:

– *Sí! Magnífic! Sou un artista genial! Heu aconseguit que tingui vida. I aquestes sardanistes expressen sentir l'esperit de la nostra dansa nacional.*

– *Molt content que t'hagi agradat, vull que sapigueu que sou vosaltres, les Violetes.*
– *Gràcies senyor Cañas, mestre estimat!*

Avui, gairebé cinquanta anys després, volem agrair a l'Ajuntament de Barcelona el seu reconeixement que ens encoratja a seguir treballant per la sardana, la ciutat i Catalunya.

Sebastià Alba i Bertolín

Capdanser de la Colla Violetes del Bosc

Voldríem veure en aquesta magnífica obra escultòrica, una representació mística de l'entramat cultural de la nostra terra: la dansa, la música, la poesia, la germanor..., components integrants de la nostra idiosincràsia.

PROGRAMA

3/4 de 12h
Xocolatada

a les 12h
Ballada de Sardanes
Violetes del Bosc

Pau Sicart i Güell

Vells amics

Joaquim Serra i Corominas

Colla Violetes del Bosc*

Manel Saderra i Puigferrer

Rosa de Sant Jordi

Félix Martínez i Comín

Violetes del Bosc

Agustí Borgunyó i Garriga

Fragància de Violetes

Francesc Cassú i Jordi

Escalenca

Pere Mercader i Andreu

Poncellina

Josep Saderra i Puigferrer

Violetes

Jesús Ventura i Barnet

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

*Colla Sardanista Violetes del Bosc